

[Fr. Dalgaard.]

Dommeren om, at Dørene maa lukkes, end en almindelig Fattig-Per-Eriksen vil have. Derfor tror jeg, man skal se paa, om man ikke kan give dette Punkt, som den højtærede Justitsminister altsaa selv er betænkelig ved, en meget skarpere og snævrere Formulering. I øvrigt skal jeg minde om, hvad jeg altsaa begyndte med, at der i Spørgsmaalet om Straffesager vedrørende dette Punkt savnes det Udtryk, som staar i den nugældende Lov, at det skal være *undtagelsesvis*; det er imidlertid meget vigtigt, at det kommer til at gælde for samtlige Punkter, og jeg tror, den højtærede Justitsminister vil kunne overtale til det Synspunkt, at man i saa Henseende godt kan lade det blive ved det gamle, altsaa at det skal være undtagelsesvis, netop for ikke at forskertse de Goder, som vi har gennem Offentlighed.

I Forbindelse med Spørgsmaalet Offentlighed har jeg et Par Bemærkninger om en anden Ændring, som den højtærede Justitsminister foreslaar til § 1017, for øvrigt ogsaa efter enstemmig Indstilling fra Retsplejeudvalget. Det foreslaas, at i Tiden fra Domsforhandlingens Begyndelse indtil Dommens Afsigelse i en Straffesag maa Pressen ikke fremsætte Udtalelser, der ud over en Gengivelse af det i Retten passerede gaar ud paa at drøfte Skyldspørgsmaalet eller Sagens Udfald i øvrigt. Dersom denne Paragraf skal forstaas alene saaledes, at man ønsker at præcisere, at Pressen f. Eks. i en Nævningesag ikke maa benyttes til at skræmme Nævningerne, at tvinge dem til at antage dette eller hint Synspunkt med Hensyn til Skyld eller Ikke-Skyld, saa er jeg enig i Tankegangen, men hvis kun dette er Tankegangen, saa forekommer det mig, at Paragraffen er affattet meget vidtgaende. Efter denne Paragraf vil det under en Domsforhandling, f. Eks. en stor Nævningesag, som varer nogle Dage, og hvorunder Pressen giver et almindeligt Referat af, hvad Statsadvokat, hvad Forsvarer og hvad Vidner har sagt i Retten — det maa den nemlig efter Paragraffen —, ikke være tilladt Pressen at summere op og sige: Det og det er nu fremført, som taler imod, og det og det er fremført, som taler for. Pressen maa efter Paragraffens Formulering overhovedet ikke beskæftige sig med andet end det ene: at referere. Hvis det skal være saaledes, vil man fratage Pressen en af dens vigtigste Opgaver, den at vejlede — ikke vildlede, heller ikke tvinge eller kunne opkaste sig til Dommer, for Dommerne træder i Funktion, for det mener jeg

ikke, den skal. Men efter Paragraffens Ordlyd vil det let blive saaledes, at Pressen faar alt for stærke Baand paa sin refererende, sin vejledende Opgave.

Jeg vil gerne lige til Slut sige et Par Ord om Pressen. Jeg havde for godt et Aars Tid siden Lejlighed til i Radio at tale om Pressen og Privatlivet. Jeg har Tilknytning til Pressen, saa jeg kender lidt til Forholdene, og det er min bestemte Opfattelse, at vi i Danmark har en Presse, der handler under Ansvar, at vi har en Presse, der ved, hvad dens Opgave er, en Presse, som er klar til, naar der gives den en Henstilling, fordi dette eller hint kan skade, at undlade Omtale. Naar ikke offentlige Hensyn — som det netop saa udmærket siges her i § 29 — træder i Vejen, saa er Pressen lydhør for Henstillinger fra baade Dommere og Myndigheder. Pressen handler under Ansvar, og jeg synes, at man ved Affattelsen af § 1017 er kommet noget længere ud, end man behøver, idet der efter min Mening i § 1017, som den er formuleret efter Retsplejeudvalgets Indstilling, er givet den danske Presse noget af et Mistillidsvotum, som jeg ikke synes den fortjener.

I øvrigt vil jeg med de Reservationer, jeg her har taget, udtale Glæde over, at dette Lovforslag nu foreligger. Jeg haaber, det skal være muligt i denne Rigsdagssamling at gennemføre dette Lovforslag, der jo i det store og hele foreligger, som det har foreligget før, og som jo har været Genstand for indgaaende Drøftelser baade her i Tinget og i Landstinget.

Elgaard: Da den store Omarbejdelse af Retsplejeloven blev foretaget i 1932, gav Venstre Udtryk for den Opfattelse, at man nu var naaet til en saadan Stilling i dette vigtige Spørgsmaal, at Venstre for sit Vedkommende ønskede, at der skulde indtræde en Periode, hvor der var Ro med Hensyn til Lovgivningen vedrørende vort Retsvæsen, og Grundlaget for denne Betragtning var jo dette, at hvis Lovgivningen beskæftiger sig med Ændringer i Retsplejeloven praktisk talt i hver Rigsdagssamling, bliver der som Følge af disse stadige, større eller mindre Ændringer ret urolige Forhold for Rettens Udøvelse i Samfundet. Dette har imidlertid ikke ladet sig realisere, idet baade den tidligere og den nuværende Justitsminister siden det store Omarbejde i 1932 har fremsat vidtgaende Ændringsforslag til Retsplejeloven. Selv om det foreliggende Lovforslag, saaledes som ogsaa nævnt af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, i Hovedtrækkene bevæger sig